

Mnogo sam pisala o samohranim roditeljima. I ja sam jedan od mnogih. Samohrana sam mama dvije kćeri već godinama. U punom, surovom i najstvarnijem smislu te riječi. Otac moje djece, nije ih vidio godinama, kao što ne plaća niti alimentaciju. Moja bitka s hladnim sustavom, kao i moj rat s nemilosrdnom birokracijom, postala je polako igra živaca.

Sve moje riječi i tekstovi o nedostatku brige, izostanku pomoći i podrške za samohrane roditelje, od države, naše županije ili Grada Bjelovara, ostale su samo riječi, koje je velika većina, zaboravila čim ih je pročitala.

Sve što sam prošla, od drhtanja na sudskim hodnicima, dječjih pitanja na koja nisam imala odgovor, suza i radosti, hladnih činovnika i sudaca, koji ne mare, neprospavanih noći od briga, strahova i dječjih bolesti, pa sve do nemilosrdne borbe sa sobom, da nađem svoj mir, da nađem sebe i budem kvalitetan roditelj, kakvog moje kćeri zaslužuju, prošla sam sama, uz bezgraničnu pomoć svoje obitelji i dragih prijatelja. Zahvalna sam im do neba. I još dalje.

No, oni ipak nisu bili na mom mjestu i nisu hodali, u mojim lomljivim cipelama. Mogli su me utješiti, biti pomoć i podrška, ali mislim da ono, što sam prolazila, nisu mogli razumjeti u potpunosti. Tada, prije četiri godine, trebala sam riječi nekoga tko je prošao isto, priču i savjet, nekoga tko se osjećao kao ja, trebala sam pozitivno ohrabrenje i zagrljaj, nekoga, tko je bio na dnu i preživio, sve te padove i lomove i rodio se ponovo poput feniksa.

Nisam to našla niti dobila.

No, vjerojatno svojom borbenošću, hrabrošću i snagom, kao i nevjerojatnom željom za preživljavanjem, uspjela sam se podići. Želja da gledam radost i smijeh, na licima svojih kćeri, spasila me. Ruku na srce, bilo je mnogo lomova, kada sam se osjećala, kao da skupljam

komadiće sebe i ponovno ih sastavljam, kao što djeca slažu slagalicu.

Djelić po djelić. Dan po dan.

Padovi i dizanja, polomljena koljena i srce, suze i usamljenost, strah i zabrinutost. Emocije su nakon teškog i dugotrajnog razvoda, pomiješane i često puta su me, poput centrifuge, bacale na sve strane svijeta. No, znala sam da moram dalje.

Djeca su bila ta koja su me tada držala, njihov zagrljaj i smijeh, bio je tableta za preživljavanje tog teškog razdoblja.

No, kako je vrijeme prolazilo, snaga, hrabrost i radost, rasle su u meni, poput cvijeta, kojeg sam svakodnevno zalijevala. Okrenula sam se sebi i zapitala se, što sve još želim u životu? Počela sam se baviti stvarima, koje sam oduvijek voljela, ali sam ih u surovoj utrci sa životom, zanemarila. Počela sam se igrati i liječiti riječima.

No, istovremeno se moja borba sa sustavom nastavljala. Kao da nitko nije razumio, zašto noćima ne spavam prije nego što moram na još jedno ročište, kao da mi nitko nije mogao dati pravilan odgovor, što da kažem svojoj mlađoj kćeri, zašto ona nema tatu.

Zar jednostavno neki ljudi ne mogu voljeti?

I drhtala sam još mnogo, lomila se u sudnici, kada sam morala pričati o brojkama koje je dužan, o svemu što se dešavalo, tj. o onome, čega nije bilo. Ali kao da sam imala sve više snage. Sve više hrabrosti, borbenosti i odlučnosti.

I tada sam jednostavno osjetila poziv.

VIZIJA KOJA JE POSTALA OPIPLJIVA

Ideja je počela polako kuhati u mojoj glavi, kada sam shvatila, da je u životu važno javno reći i napisati, ali da ponekad treba, s riječi, zaista prijeći na djela.

I znala sam da sam sada, nakon svega što sam prošla, spremna i puna želje, da pomognem i nekom drugom. Mnogima, koji upravo sada, tek ulaze u taj hladni tunel, u kojem se često puta čini, da nema ni malo svjetla. Da nema izlaza.

Ideja kada sazrije, mora postati opipljiva. Viziju sam imala odmah.

Znala sam da moram osnovati udrugu. Kada već ja, nisam dobila ono što sam trebala, poželjela sam da dobiju mnogi drugi.

Ne želim udrugu gdje ćemo plakati i sažalijevati se. Želim pozitivnu i podržavajuću atmosferu, kreativne i konstruktivne aktivnosti. Želim uključiti i našu djecu. Mnoge udruge samohranih roditelja, orijentirane su isključivo samo na roditelje, a djeca su u cijeloj toj priči, nekako isključena.

To mi se nije nikako sviđalo. Zašto ne uključiti i djecu?

Pošto sam i sama odgajatelj predškolske djece, odlučila sam da djeca, moraju svakako biti važan dio moje vizije. Želim da sudjeluju u mnogim kreativnim radionicama, želim im omogućiti mjesto gdje mogu doći i dobiti osjećaj da su važni. I da nisu sami. Gdje će raditi nešto zanimljivo, kreativno i podržavajuće.

I tako sam polako, počela sastavljati plan i viziju u glavi. Ispisala sam je i učinila ju opipljivom.

Moja novoosnovana udruga i prva takve vrste u mom rodnom gradu, zove se Hrabra srca Bjelovar.

Jer smo svi mi hrabra srca. Jer me hrabrost moje djece, kao i moja, doslovno spasila.

Želim da se povežemo, želim da si budemo podrška, pomoć, da se družimo i smijemo zajedno. Želim isto tako, da se borimo za veća prava, jer nitko drugi, to neće, umjesto nas.

Znam da možemo. Znam da nas ima mnogo. I da se međusobno trebamo.

Moj plan i vizija su grupa podrške samohranih roditelja. Znam da mnogi nemaju gdje ostaviti djecu, pa im želim omogućiti da djeca, za to vrijeme, kvalitetno provedu vrijeme, na kreativnoj radionici uz stručni nadzor.

Želim da se družimo i da si pomažemo. Razmjenjujemo iskustva, ispričamo jedni drugima svoje priče. Više glava je pametnije od jedne.

Želim i da slavimo život, potičemo jedni druge i osnažujemo se. Želim da se družimo zajedno s našom djecom, ali bi voljela omogućiti svim samohranim roditeljima, mjesto gdje će moći nekoliko sati u tjednu, ostaviti svoju djecu, da obave stvari koje ne stignu ili ne mogu.

Biti sam s djecom 24 sata iz dana u dan, pogotovo ako nemate baku, djeda ili rodbinu, može biti zaista iscrpljujuće. Posao najteži na svijetu. Imala sam dana, kada sam samo čekala da taj isti dan, nekako prođe.

PODRŽITE HRABRA SRCA BJELOVARA

Od srca se nadam da će Grad Bjelovar, županija i institucije, prepoznati ovu viziju. Podržati je i pomoći joj da ostvari svoje ideje, jer je uistinu važna.

Od srca se nadam, da će se skupiti, što više onih, spremnih na sudjelovanje, bilo koje vrste.

Svi su pozvani i dobrodošli. Iz dubine mog srca, osjećam snažnu želju, volju i životnu strast, da ovaj grad, za mnoge ljude i djecu, učinim, možda bar za mrvicu, nekim ljepšim i pozitivnijim mjestom.

Ne želim da plačemo zajedno. Mada znam da ću iskreno plakati sa svakim koji plače. Jer sam to prošla i još uvijek prolazim.

Ne želim vam lagati kako će nam netko pomoći. Jer neće. Jer si možemo pomoći jedino sami. Zajedništvom, hrabrošću, pozitivnim stavom i podržavanjem.

Ne želim da si samo pričamo priče. Mada želim čuti, svaku vašu priču. I znam da će me dirnuti do suza. Znam da će mi svaka vaša priča, biti posebna i da će ostaviti trag na mom srcu.

Ali želim i da zajedno naučimo ljepše i kvalitetnije živjeti. Bez obzira na sve probleme kojih je mnogo, bez obzira na sve što prolazimo.

I želim da se zajedno smijemo. Želim da i oni, koji su svoj osmijeh davno negdje zakopali, ili izgubili negdje putem, ponovno otkriju svu ljepotu svog osmijeha. Možda i u stotinu ljepših nijansi.

Ja znam da ste svi vi hrabra srca.

Srca puna ljubavi prema svojoj djeci. Srca, možda iscrpljena od borbi, ali velika.

I znam i osjećam da možemo mnogo. Želim da zajedno pokušamo.

Jer, zajedno nismo sami.

Nekako vas osjećam sve. Sve vaše tuge i strahove, sve poraze i razočaranja koja ste prošli, sve vaše ožiljke i tragove, sav taj težak teret, koji nosite na vašim umornim leđima.

Kada ga podijelimo, možda postane lakši. Voljna sam ga nositi s vama.

Svi oni, koji na bilo koji način, žele biti dio ove ideje, svi oni, koji žele sa mnom podijeliti ovu priču, svi kojima se sviđa ova vizija i žele sudjelovati u njenom ostvarenju, neka se jave na [fac ebook](#) stranicu.

Svi potencijalni sponzori i donatori su poželjni :)

I zato, budimo svi zajedno hrabrost, koja se povezivanjem množi.

Postanimo jedno veliko hrabro srce, sačinjeno od hrabrosti svih nas.